

ДНІ ДРУЖБИ

Дні Прибалтійських республік, присвячені XXIV з'їздові КПРС і XXIV з'їздові КП України, почалися на Житомирщині. Трудящі Поліського краю знайомляться з досягненнями народного господарства і культури Латвії, Литви, Естонії.

З великим успіхом пройшли тут раніше Дні Білоруської РСР і Грузинської РСР. Гостями трудівників області були знатні люди цих республік. (ПАТАУ).

В обкомі КП України

ПРО ІНІЦІАТИВУ ПРАЦІВНИКІВ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА НОВОМИРГОРОДСЬКОГО РАЙОНУ

Трудівники сіл Новомиргородського району, виконуючи рішення липневого (1970 р.) Пленуму ЦК нашої партії та готуючи гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду Компартії України, взяли підвищені зобов'язання і звернулися до всіх колгоспників, робітників радгоспів, механізаторів, ланкових, бригадирів і керуючих відділками, спеціалістів і керівників господарств, об'єднань «Сільгосптехніка» області із закликом включитися в соціалістичне змагання за одержання високих врожаїв та збільшення валових зборів усіх зернових культур, забезпечення дальшого зростання сільськогосподарського виробництва.

Бюро обкому КП України схвалило ініціативу працівників сільського господарства Новомиргородського району, які розгорнули змагання за одержання високих врожаїв та збільшення виробництва зерна в першому році наступної п'ятирічки.

Міськими, райкомі партії, райвиконкоми, обласне і районні управління сіль-

ського господарства, трести радгоспів, об'єднання «Сільгосптехніка» зобов'язано обговорити звернення працівників сільського господарства Новомиргородського району в усіх колгоспах, радгоспах, бригадах, ланках, відділеннях і об'єднаннях «Сільгосптехніка», широко розгорнути соціалістичне змагання серед колгоспників, робітників радгоспів і об'єднань «Сільгосптехніка», спеціалістів, усіх трудівників села за вирощення високих врожаїв зернових культур, збільшення валових зборів зерна.

Бюро обкому партії зобов'язало редакції газет «Кіровоградська правда», «Молодий комунар», міськрайонних і районних газет, редакції обласного радіо і телебачення широко висвітлювати хід соціалістичного змагання колгоспів і радгоспів за збільшення виробництва зерна, за успішне виконання рішень липневого (1970 р.) Пленуму ЦК КПРС, за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України.

УДАРНА КОМСОМОЛЬСЬКА СТАЛА ДО ЛАДУ

БЕРЕЗНИКИ (Пермська область). 25 грудня. (Кор. ТАРС В. Пашин). Сьогодні підписано акт про прийняття в експлуатацію другої черги другого Березниківського калійного комбінату. Завершено спорудження найбільшого на Західному Уралі комплексу для виробництва мінеральних добрив з проектною потужністю 3,5 мільйона тонн солей родючості на рік.

Досвід, набутий при спорудженні першої черги комбінату, яка стала до ладу рік тому, допоміг колективу ударної комсомольської будови в стислі строки

здати в експлуатацію 39 великих об'єктів другої черги. Серед них — шахтний ствол з підйомником, скіп якого за один рейс видає на-гора 24 тони руди, секція флотажної фабрики з річною продуктивністю півтора мільйона тонн добрив та інші.

Комбінат випускатиме тільки великозернистий і гранульований хлористий калій, багатий на корисну речовину і зручний для внесення в ґрунт. З пуском другого березниківського комбінату на повну потужність виробництво калійних добрив на Верхній Камі подвоїться.

Людя Каток і Світлана Каргіна — лаборантки Кіровоградського олійжиркомбінату, ударники комуністичної праці. Їх підприємство виконало п'ятирічку ще на початку грудня.

На фото: Л. КАТОК і С. КАРГІНА.

Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ПРОМИСЛОВІСТЬ МОСКОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ ДОСТРОКОВО ВИКОНАЛА ДЕРЖАВНИЙ ПЛАН 1970 РОКУ

Трудящі Московської області достроково завершили виконання п'ятирічного плану і широко розгорнули соціалістичне змагання за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС, добившись нових виробничих успіхів.

Колективи промислових підприємств області достроково, 25 грудня 1970 року, виконали план ювілейного 1970 року по обсягу реалі-

зації продукції і випуску найбільш важливих видів виробів.

Народне господарство до кінця року одержить додатково велику кількість продукції. Понад план буде випущено і реалізовано різних товарів народного споживання на десятки мільйонів карбованців.

Виконано план по продуктивності праці і зниженню

собівартості товарної продукції.

В цьому році, за попередніми даними, буде одержано близько 70 млн. карбованців надпланового прибутку.

Продовжуючи трудову вахту на честь XXIV з'їзду КПРС, трудящі області прагнуть достроково виконати завдання I кварталу 1971 року.

(ТАРС).

НА будівництві Саяно-Шушенської ГЕС про комсомольсько-молодіжну бригаду, яку очолює Тарас Новицький, можна почути лише хороші слова. І хоча в Кіровоградській області в бригаді — двоє, бригаду називають кіровоградською.

— Вміють працювати кіровоградці, за ними важко угнатися, — говорить мені бригадир теслярів-бетонників Іван Уваров. — І відпочивати теж вони вміють.

В одній із кімнат Будинку культури гідробудівників кіровоградці репетирували свій концерт для піонерів підшефної школи-інтернату. Коли художній керівник і диригент, кіровоградка Галина Гриценко об'явила перерву, я підійшов до Тараса.

— Не заважають роботі репетиції?

— Робота без хорошої пісні, без бадьорого настрою — вже не та робота, — посміхається хлопець.

Багато цікавого я почув того вечора від Тараса, Галини, Махмуда Бурасова, Яна Яніса і інших членів бригади...

Батько Тараса Новицького живе в колгоспі імені XX з'їзду КПРС Новоукраїнського району що на Кіровоградщині. Дитинство і юність хлопця пройшли там же. На все життя запам'ятав він слова, котрі часто чув від батька: «Від труднощів тікати не можна. Тільки у важких справах народжується людина!»

В Саянах Тарас працював спочатку у бригаді мулярів, яка зводила житло для гідробудівників, потім його направили на курси

бригадирів комплексних бригад. Закінчив їх успішно.

Бригада, яку йому довірили, складалась в основному з молодих хлопців і дівчат, таких, як і сам бригадир. Українці і латиші, узбеки і вірмени, татари і башкири — це була найбільша бригада

Кіровоградський

автограф

у Саянах

в Саянах. Багато зробила для згуртування колективу землячка Тараса — комсорг Галина Гриценко.

На ділянках будівництва, де працювали члени кіровоградської бригади, справи кипіли. Мотористи відмовилися від чергових електриків і обслуговували свої агрегати самі. На водонесосній, де господарювала ланка Махмуда Бурасова, вирішили своїми силами установити резервний водяні двигунки, а люди, що мали виконувати цю роботу, були використані на інших ділянках.

А коли в 1968 році треба було допомогти колгоспу імені Володимира Ілліча Леніна, що в Шушен-

ському районі, кіровоградці всією бригадою працювали три вихідних дні на збиранні врожаю. Ось тоді Ян Яніс, радіолюбитель, запропонував хлопцям виготовити для колгоспу мініатюрні радіостанції. Закупку необхідних деталей колгосп погодився взяти на себе. І приємно було в наступному році бачити кіровоградців із своїм винаходом. В автомашинах головних спеціалістів працювали мініатюрні радіостанції. З будь-якої точки, з найвіддаленішого поля можна тепер тримати радіозв'язок з правлінням колгоспу, «слухати» обстановку під час посівної і на жнивах.

Колгосп не залишився в боргу перед гідробудівниками. В День енергетика на будівництві Саяно-Шушенської ГЕС прибули по-святковому одягнені колгоспники. І як зраділи кіровоградці, коли парторг колгоспу вручив їм бригаді акордеон і дві електрогітари.

До дня відкриття XVI з'їзду Ленінського комсомолу бригада виконала п'ятирічний план, а в день виборів до Верховної Ради СРСР члени бригади дізналися, що за результатами соціалістичного змагання вони удостоєні права закладки першого кубометру бетону у фундамент Саяно-Шушенської ГЕС.

Коли стало відомо, що весною майбутнього року відбудеться XXIV з'їзд КПРС, бригада Новоїківського першого на будівництві переглянула свої соціалістичні зобов'язання і взяла підвищені.

В. АРІСТОВ.

М. Саян.

В останню путь

26 грудня Москва провела в останню путь одного з визначних діячів Комуністичної партії і Радянської держави, члена Центрального Комітету КПРС Миколу Михайловича Шверника.

Тисячі москвичів з ранку прийшли у Червонопорний зал Центрального Будинку Радянської Армії імені М. В. Фрунзе, щоб віддати останню шану стійкому комуністові, невтомному борцю за справу робітничого класу, за справу комунізму.

Останні хвилини прощання. Урну встановлюють на катафалк. Траурна процесія вирушає до Красної площі.

Біля Будинку Спілок урну з прахом М. М. Шверника переносять з катафалка на гарматний лафет. За лафетом йдуть рідні і близькі покійного, керівники Комуністичної Партії і Радянського уряду, представники партійних, радянських і громадських організацій.

На Красній площі відбувся траурний мітинг. За дорученням Центрального Комітету КПРС, Президії Верховної Ради СРСР і Ради Міністрів СРСР мітинг відкрив член Політбюро ЦК КПРС А. Я. Пельше.

З глибоким сумом, сказав тов. А. Я. Пельше, ми прощаємося сьогодні з одним з славних синів робітничого класу, вірним комуністом-ленінцем, визначним партійним і державним діячем Миколою Михайловичем Шверником.

Ім'я товариша Шверника добре відоме всім радянським людям, як ім'я людини, яка з юних років присвятила себе боротьбі за інтереси робітничого класу, за побудову соціалізму і комунізму в нашій країні.

Всюди — на роботі в заводських і обласних організаціях, займаючи високі пости в партії, рядах і профспілках, відзначив тов. А. Я. Пельше, товариш Шверник самовіддано служив нашій соціалістичній Батьківщині, був нерозривно зв'язаний з трудящими, являв собою приклад партійної принциповості, чуйного і уважного ставлення до людей.

На мітингу також виступили кандидат у члени Політбюро ЦК КПРС, перший секретар Московського міського комітету КПРС В. В. Гришин, секретар ВЦРПС В. І. Прохоров, слюсар Московського заводу імені Володимира Ілліча, Герой Соціалістичної Праці С. А. Антонов.

Траурний мітинг закінчено. Керівники Комуністичної партії і Радянського уряду піднімають урну з прахом М. М. Шверника і йдуть до Кремльської стіни. Під залпи артилерійського салюту урна встановлюється в ніші і закривається мармуровою плитою.

Відаючи останню шану одному з визначних державних і партійних діячів нашої країни, по Красній площі строем проходять воїни Радянської Армії. (ТАРС).

В колективі доярок колгоспу імені Шенченка Новомиргородського району Надія Мироненко чи не наймолодша. Але своєю роботою завоювала авторитет і визнання як майстра своєї справи. Судіть самі. При обов'язанні з тисячі 300 кілограмів молодка від кожної корови вже набігла по 8 тисячі 400.

На знімку: Н. МИРОНЕНКО.

ФОТОІНФОРМАЦІЯ

У Тані Матеуш та Любі Бойко — восьмикласниці Новомиргородської школи-інтернату імені Тараріна — багато цікавих занять після уроків. Люба — член літературного гуртка, Таня — математичного. Але в одному їхні смаки співпадають. Це бажання якомога більше дізнатися про життя Леніна. Ото часто їх можна побачити разом за читанням літератури про вождя.

На фото: Таня МАТЕУШ (зліва) та Люба БОЙКО.

Фото М. ГЕЛЬМАНА.

ПЕРЕДІ мною поживкла від часу постанови осередку Спілки комуністичної молоді Сарпульської караульної роти від 5 березня 1919 року. «Слухали: Про організацію Сарпульської Спілкою комуністичної молоді збору сухарів для голодаючих дітей Москви і Петрограда. Постановили: Відрахувати односторонній пайок хліба і, просушивши його в сухарі, передати в організацію комуністичної молоді м. Сарпула для відправки дітям Петрограда і Москви». І далі помітка олівцем: «Постанову здійснено».

Кожен раз, коли я знайомлюсь з такими документами, я з великою теплою думаю про секретаря зборів, який підписав процитований протокол, проймаюся глибокою вдячністю до людей, котрі зберегли для потомків сторінки героїчного літопису комсомольської юності наших дідів і батьків.

Чим більше ми дізнаємося про тих, хто залишив нам в спадщину прекрасну соціалістичну Батьківщину, хто збільшував її багатства, хто захищав в важкий час випробовувань, тим сильнішими, загартованішими, накінець, мудрішими стаємо ми самі.

Продовжуючи справу батьків, ми сьогодні творимо історію. Це наш сучасник першим проник в космос, будував міста, в раніше недоступні для людини північних широтах, за нечувано короткі строки пускав на повну потужність гіганти індустрії, збирав небачений досі врожай 1970 року.

Наші потомки дізнаються про все це з книг, кінофільмів, старих газетних підшивок. І як ми сьогодні, так і наші діти, онуки будуть не раз звертатися до документів первинних комсомольських організацій, в рядках яких зафіксована наша участь у трудовій вахті ленінського року і у всесоюзних суботниках, відмічено наші Ленінські заліки і виконані зобов'язання на честь партійного з'їзду.

Зберегти для історії свідства і документи знаменних подій в житті комсомолу 70-х років — святий обов'язок секретаря первинної організації.

За останні роки ЦК ВЛКСМ неодноразово приймав постанови, спрямовані на поліпшення діловодства в первинній організації, збору і збереження документальних і речових матеріалів ВЛКСМ. Зверталась увага на ці питання і в доповіді Центральної ревізійної комісії ВЛКСМ на XVI з'їзді ВЛКСМ.

В результаті прийнятих заходів у первинних комсомольських організаціях країни краще ведеться документація, вона оформляється більш правильно, повніше відображає життя, працю і навчання членів ВЛКСМ, своєчасно поступає на постійне збереження в партійні архіви. Особливо добре ця робота налагоджена в комсомольських

організаціях Удмуртії, Татарії, Грузії, Воронежської, Закарпатської і Мінської областей, Алтайського краю.

На жаль, ми маємо і факти безвідповідального ставлення до діловодства. Ось далеко непоодинокий приклад: у Ворошиловградський партійний архів протягом 9 років не надійшло жодного документу від первинних комсомольських організацій більш ніж половини міст і районів області.

Деякі комсомольські активісти вважають, що підготовка, збереження і сама задача матеріалів в архів — проста формальність і тому не поспішають ними займатися. Така зневага призводить, як правило, до того, що важливі документи просто-напросто

губляться і архіви при всьому бажанні безсилі допомогти людям, якім вони необхідні.

Нещодавно Жовтисовому райкому комсомолу м. Омська потрібне було підтвердження членства ВЛКСМ Світлани Сиротіної. Одержати його виявилось неможливо — протокол зборів комсомольської організації медичного училища в Дніпропетровську, де дівчину приймали в лави ВЛКСМ, не зберігся, а в райкомі допустили грубі порушення встановленого порядку — знищили книгу видачі комсомольських документів за 1961 рік.

ДЛЯ ЧОГО ПИШУТЬ ПРОТОКОЛИ

Магаданський партійний архів через відсутність в справах документів не зміг підтвердити стаж роботи в комсомольському комітеті рудника Валькуєва Чусовського району комсору С. В. Заостровському.

В процесі роботи первинної комсомольської організації створюються документи, які відображають участь членів ВЛКСМ в діяльності організації. Проїшли збори, суботник, рейд, конкурс, похід — обов'язок комсорга коротко і чітко зафіксувати захід в документах. Це потрібно і для кращої організації контролю за справами, і для узагальнення і поширення кращого досвіду і збереження для історії.

Документи і матеріали ВЛКСМ, які складаються первинними організаціями, мають політичне, наукове і практичне значення і входять до складу архівного фонду КПРС.

Відповідальність за ведення діловодства покладається персонально на секретаря комітету, бюро, комсорга. Діловодство ведеться безпосередньо секретарем чи одним із членів комітету чи бюро у відповідності з розподілом обов'язків. В разі зміни секретаря, всі документи повинні бути передані по акту новообраному секретарю з участю представника вищестоящого комсомольського органу.

Протоколи засідання комітету, бюро веде секретар чи один із членів комітету бюро, а на зборах, конференції, зльоті — один із членів президії чи спеціально вибрані комсомольці.

Комсомольські збори, конференції, активи, засідання комітетів, бюро оформляються протоколом. Важливо, щоб у протоколі було вказано: дата, кількість присутніх, номер протоколу, зроблений запис, хто головував. Протоколи повинні відображати доповіді членів про виконання своїх обов'язків, перелік виступаючих в вказаних прізвищах, посади і коротким викладом виступу чи пропозиції, прийнятого рішення. Добре,

якщо після зборів з протоколом будуть ознайомлені ті, хто виступав, вони зможуть уточнити і звітати викладені ними пропозиції чи зауваження.

Кожен секретар повинен пам'ятати, що будь-який написаний папір стає документом, якщо на ньому є дата і підпис відповідних осіб.

Невеличке господарство секретаря первинної комсомольської організації, але і в ньому повинні бути, як і в будь-якій справі, порядок. Документи повинні зберігатися у відповідних справах у хронологічному порядку. Кожен секретар комсомольської організації зобов'язаний потурбуватися про те, щоб у нього для зберігання документів був сейф, шафа, відділені для цього адміністрацією підприємства чи учбового закладу.

В господарстві секретаря комсомольської організації зберігаються документи партійних і вищестоящих комсомольських органів, прислані в організацію, протоколи зборів, конференцій, засідань комітету і бюро з доданими матеріалами до питань, які обговорювались, плани роботи, навчання, документи різних штабів і об'єднань при комітеті комсомолу, книги обліку членів ВЛКСМ чи картки персонального обліку та інші документи організації.

Документи в первинній організації зберігаються протягом двох років, а потім здаються в міськом чи райком комсомолу для передачі їх в партійний архів.

Ведення діловодства — робота не складна, але вимагає до себе щоденної уваги. Для відновлення загубленого документа потрібні будуть зусилля в майбутньому багатьох людей. Тому завдання секретаря комсомольської організації в тому, щоб зараз відбити в документах сторінки життя, праці і навчання комсомольців, зберегти їх для історії ВЛКСМ.

В. ЛОБУСОВ,

заст. зав. відділом ЦК ВЛКСМ.

ПРОДЗВЕНІВ перший шкільний даво-ник, розпочався перший шкільний урок. Затихло все в просторому коридорі. І тільки біля стенда Героя Радянського Союзу Івана Кузьмича Конька залишилися стояти наймолодші школярі, ті, хто сьогодні вперше переступив поріг школи. Для них шкільне життя і починається саме тут, біля священного місця в школі, де завжди у величній погорді схиляються квіти...

Перший урок у малюків Світловодської школи № 1 — урок мужності. Класні керівники розповідають про героя-земляка, про мужність радянських людей, про їх безмежну любов до рідної Вітчизни.

Військово-патріотичному вихованню тут надають величезного значення. Це по всьому видно: і в зовнішньому оформленні школи, і в повсякденному житті учнівського колективу. Ось і ще один епізод, який стосується вже останнього дзвінка, що традиційно лунає для випускників. В урочистій обстановці травневого ранку десятикласникам передають прапор дев'ятикласникам на честь закінчення початкової військової підготовки. А десятикласники одержують пам'ятку випускника, в якій, зокрема, говориться:

«Школа навчила тебе любити Батьківщину і радянський народ, озброїла знаннями, привила любов до праці. Тобі належить виконати свій головний громадянський обов'язок — захисту мирної праці радянського народу. Школа надіється, що знаходячись в рядах Збройних Сил СРСР, ти високо будеш нести звання радянського воїна, будеш чесним, дисциплінованим, виконуватимеш вимоги військових Статутів та накази командирів і начальників. Надіємось, що ти примножиш славу свого

земляка — Героя Радянського Союзу І. К. Конька, ім'я якого носить наша школа. Військово-патріотична рада СШ № 1 імені Героя Радянського Союзу І. К. Конька».

До військово-патріотичної ради входять директор школи В. К. Кравченко, секретар шкільної партійної організації О. М. Шелестенко, військовий керівник

ВЧИМОСЯ МУЖНОСТІ

З БАТЬКІВСЬКОЮ СЛАВОЮ

Г. О. Ефімов, комсорг Оля Конько, голова ради піонерської дружини Таня Мамчур та інші — всього 10 чоловік. Вони керують всією роботою по військово-патріотичному вихованню учнів школи.

Ось уже кілька років тут введена початкова військова підготовка. Під керівництвом Г. О. Ефімова старшокласники вивчають історію і Статут Збройних Сил СРСР, знайомляться з строевою, тактичною, вогневою підготовкою, займаються військово-технічними видами спорту.

В школі добре обладнано кабінет військової підготовки, є хороний тир. Там нерідко прозвучать учбові стрільби. Влучно стріляють з гвинтівки десятикласники Леонід Балко-вий, Володимир Медведєв, Леонід Онуфрієн-ко, дев'ятикласники Анатолій Бондарук, Анатолій Колос, Олександр Довгий. Від хлопців не відстають і дівчата Раяса Конько, Ольга Гайдук, Валя Дворник, Таня Максименко, На-

таша Глушко. Часто змагання проводяться між класами. В останньому, наприклад, переможцями вийшли стрільки 9 «А» класу.

На рахунку військово-патріотичної ради чимало добрих справ. Так, під керівництвом члена ради, старшої піонервожатої Людмили Маховської учні оформили в школі стенди «Вони захищали

Вітчизну» та «Вони охороняють безпеку Вітчизни». Перший — знайомить з батьками учнів, які брали участь у Великій Вітчизняній війні, другий — розповідає про випускників школи, які сьогодні несуть службу в лавах Радянської Армії.

До речі, колишні учні школи, нині воїни, не забувають про рідну школу. Сюди часто надходять солдатські листівки. Про свої будні пишуть Михайло Стеценко, Анатолій Юрченко, Олександр Іщенко, Віктор Соболев. Особливо радісними для учнів були дні, коли до них в гості заїздили солдати-випускники, зокрема, Анатолій Єлізаров, Микола Тимченко, Віктор Сировотка та інші. Не менш цікавими бувають зустрічі з ветеранами війни А. А. Бородаєв, В. Д. Демченко, В. В. Черединаченком.

Залам'ятається школярям зустріч з учителями — учасниками звільнення від німецьких загарбників Закарпаття. Перед учнями виступили із спогадами вчителі школи І. А. Шрамко, М. К. Харченко, В. І. Німець.

Однією із форм військово-патріотичного навчання в школі вважають і колективне відвідування та обговорення кінофільмів на військово-патріотичну тематику. Разом дивилися кіно «Орлята Чапаєва», «Звільнення», «Постріл на перевалі «Караш» та інші.

Назавжди у пам'яті учнів залишиться поїздка на батьківщину молодогоардійців — Краснодон, відвідини музею «Молодого гвардійця», зустріч з матір'ю Сергія Тюленіна. Цікавими і корисними були також подорожі до Полтави, Корсунь-Шевченківського.

Нещодавно в усіх піонерських класах пройшли збори загонів на тему: «Пам'ятники російським та радянським воїнам».

Три роки тому п'ятикласники взяли шефство над старенькою матір'ю Героя Радянського Союзу І. К. Конька. Нині у восьмикласників з нею добра дружба. Часті гості у матері Героя — Наташа Гришко, Наташа Шамаль, Іван Хоральський, Павло Дудчак. Вони допомагають по господарству, розповідають їй про успіхи в школі, читають книги. А вона їм — про сина.

У планах роботи військово-патріотичної ради — організація і проведення в школі 7 квітня дня пам'яті І. К. Конька. Цього дня наш земляк, закривши своїми грудьми ворожу амбразуру, навів прославив себе. Він став прикладом вірного служіння справі миру, у нього сьогодні вихованці СШ № 1 вчать любити свій край, свою Вітчизну, до кінця бути відданими їй.

Н. КЛЮВАН,

працівник райгазети.

М. Світловодськ.

ВЕЗЛАМНІСТЬ

Герой цієї книги народився не в нашому краї. Але ми його можемо по праву називати своїм земляком, бо по наших степових дорогах він ходив, на нашій землі працював, набиралася сил і знань. Він мріяв стати агрономом, і якби не війна, якби не смерть неблаганна, то він, певно, ростив би рясні хліба, може, і на наших землях, або поїхав би на своє тихе зелене Поділля. Ще і зараз в нашому краю живуть люди, які вчилися разом з ним, які пам'ятають його ходу, голос, погляд...

Дерева, посажені його руками, ростуть і квітнуть в мальовничому місті Бобринці. Старий будинок сільськогосподарського технікуму береже дорогі сліди, при вході до нього на мармуровій дошці викарбувано, що тут вчився славний син українського народу національний герой Франції Герой Радянського Союзу Василь Порик.

Базиль! — так його звали французи. «Це ім'я добре відоме всій Франції», — сказав у свій час Генеральний секретар Центрального Комітету Французької комуністичної партії Моріс Торез.

Це ім'я тепер відоме всьому світові. Про скромного хлопця із подільського села Саломірка, про його доблесть і відвагу люди згадали не відразу. Після того, як відгрімали залпи переможних салютів, минуло багато літ. І от одного разу до Українського товариства культурних зв'язків із закордоном прийшов лист. Французи розшукували рідних якогось лейтенанта Радянської Армії Базіля Борика. Повідомляли, що він героїчно боровся, загинув і похований на французькій землі.

Чи можна відшукати голку в копні сіна? Але журналіст Борис Колодний гаряче взявся за справу. Протягом кількох років він досліджував архівні матеріали, зустрічався з людьми, розпитував, знаходив документи і йшов слідами героя. Так йому уда-

лося з'ясувати, що Базиль Борик — це Василь Порик, відкрив усе його героїчне життя.

Цього року у видавництві художньої літератури «Дніпро» в серії «Романи і повісті» вийшла книжка Б. Колодного «Троянди на граніті». Має вона ще і підзаголовок «Історія одного пошуку». Це — художньо-документальний твір, послідовна і щира розповідь про те, як поверталось ім'я героя до його народу, як відкривалася завіса над сторінками героїчних звершень. Автор немов веде нас за собою дорогами пошуків і неквапливо розповідає про звичайні звершення. Ми потрапляємо то в село над Бугом, то в далеку Францію, йдемо дорогами минулої війни, знайомимось з бойовими друзями і соратниками Василя Порики.

Його доля схожа на долю мільйонів таких же, як він. Сільська школа, піонерський загін, участь у художній самодіяльності, виступи на олімпіадах. Потім — технікум, опанування наукою. Та Вітчизна покликала вірних синів, і Василь вчиться в Харкові у військового училища. Прямо з училища молодий офіцер потрапляє на фронт. Його рота захищає довірений рубіж до останнього. Василя поранено. Він в оточенні. Фашисти влаштовують облаву, і нескореного патріота везуть на каторгу.

Він опинився на півночі Франції. Тяжка праця, катування, жорстокі розправи за найменші провини. Але ніщо не змогло зламати відважного духом. В похмурій катівні Василь Порик згуртовує біля себе однодумців, організовує підпільну групу, встановлює зв'язки із французькими підпільниками, а потім, відійшов з табору, організовує партизанський загін, який веде бойові операції проти фашистів. Озвірілі фашисти наклали за його голову величезну нагороду. Перелік дерзновенних подвигів героя дуже довгий, і хто прочитає книжку Б. Колодного, той матиме повне уявлення про доблесть і відвагу, про широту поглядів героя, його небуденну веселу вдачу.

В творі Б. Колодного немає наскрізного сюжету. Автор часто розповідає про свої настрії і розмови з людьми, цитує листи і документи, описує пам'ятні місця. Але напруга ні на мить не залишає читача.

Такі книги про незламних вчать і нас бути незламними духом, вірними своїй Вітчизні, як її кращі сини.

Олександр МОТОРНИЙ.

ДУМКИ • ВІДГУКИ • РЕЦЕНЗІЇ

НАШ час різко розсуває уяву людини про світ, що оточує. Йї, людини, стають все доступнішими таємниці матерії. Вона, людина, впевнено штурмує космос. Спеціалісти стверджують, що науково-технічна революція, яка зробила в останні роки прямо-таки гігантські кроки, має тенденцію до прискорення в геометричній прогресії.

І все ж слово «таємниця» не сходить з газетних шпальт, з сторінок журналів. «Таємничий світ водорослей», «Загадки пилових хмар», «Таємничий світ галактик», «Секрети сприйняття» — і т. д. і т. п. І це від сили, а не від безсилля.

Пізнаючи світ, людина намагається краще пізнати і саму себе. Саме цим пошуками народжений і новий

розповідають про систему виховання йогів, ілюструють сказане документальними кадрами. Ми бачимо 60-річного йога, в якого немов би немає кісток, настільки карколомні фігури він робить, і дівчину, яка після кількох місяців навчання заставляє тіло коритися своїй волі. Ми бачимо бородана, який без будь-яких ушкоджень качається по битому склу, і молоду жінку, якій вправи по системі йогів допомогли зміцнити здоров'я. Таких паралелей у фільмі багато. До того ж дуже часто побачене або коментують, або доповнюють науковці, тому й не залишається місця для недовіри чи для сумнівів.

Автори фільму досить ґрунтовно показують також, як вправи йогів, вироблені і перевірені десятиками сто-

А ЗАГАДКИ ЗАЛИШАЮТЬСЯ...

фільм «Індійські йогі. Хто вони?» (Автори сценарію А. Зубков, Е. Серебрянников, режисер Е. Серебрянников).

Донедавна можна було почути багато чудернацьких розповідей про йогів, про їх незбагненні властивості — ходити босими по гарячому вугіллі, спати на гвіздках, не відчувачи болю. Одні від цього відмахувались, мовляв, вигадки, трюкацтво. Інші вбачали в цьому щось незвичайне, силу божу.

Кіноарист Зубкова і Серебрянникова спростовує думку і одних, і других, переконливо показує, що незвичайна на перший погляд властивість робити своє тіло слухняним, йде від постійного тренування своєї волі і тіла. І тільки. І ніякої містики, і ніяких трюкацтв.

Автори докладно, наскільки це дозволяє короткометражний фільм,

літ, сучасна наука використовує для лікування людини чи профілактики хвороб. Не замовчують вони і того, що поки що не все ясно, як ці вправи впливають на внутрішні органи людини, як змінюють біль чи втому.

Загадки ще залишаються. І це закономірно. Бо чим більше ми пізнаємо, тим більше пізнати хочеться.

Можна говорити ще чимало добрих слів про цей кіноарист. Та чи не найкращим свідченням, що фільм дійсно вдалий, є те, що в кінотеатрі «Хроніка» де він зараз демонструється, постійно наскільки людно, що доводиться стояти буквально в дверях. А коли виходиш, то хочеться запитати: «А де б взяти літературу про йогів, щоб і собі натренувати волю і тіло?»

В. ЦВЕТАЄВ.

м. Кіровоград.
На фото: кадр із фільму.

ВИНОГРАД ВЗИМКУ

Щоб продовжити сезон споживання винограду, зняти з кущів грона зберігають у спеціальних складах-холодильниках. Ягоди сортів «Шабаш», «Асма», «Карабурну» не втрачають своїх смакових і поживних якостей, зовнішнього вигляду

протягом п'яти-шести місяців.

Першими в республіці таке нововведення застосували колгоспи і радгоспи Криму. Їх досвід набрав поширення і в інших південних областях.

Взимку і навесні в торговельну мережу для продажу населенню України надійдуть десятки тисяч тонн сонячних ягід.

«А що сьогодні я розповім комсомольцям?» — таке питання Лілія Мунтян ставить кожного дня. І починає переглядати свіжу кореспонденцію, літературу.

За вдумливість, серйозність, з якими працює дівчина секретарем комсомольської організації колгоспу імені Куйбишева, і люблять її молоді села.

А ще Лілія Мунтян — член Устинівського райкому комсомолу.

Фото В. ІЩЕНКА.

КОНКУРС «ВУЛИЦЯ МОЯ»

Повертаючись із зміни із заводу тракторних гідроагрегатів чи з панчішної фабрики, молоді люди ні, ні та й кинуть погляд на мармурову дошку, де викарбувано: «Цю вулицю названо ім'ям активного борця за встановлення Радянської влади на Елісаветградщині Компанійця І. С. (1872—1920)».

Колись ця вулиця звалась Пашутинською. Про це мало хто вже пам'ятає, тим паче про те, чому саме так її назвали. А от про людину, чия прізвище носить вулиця зараз, можна багато розповісти.

Іван Спиридонович Компанієць народився 15 жовтня 1872 року в селі Веселівці Новомиргородського району в багатодітній селянській родині, яка гнула спину на ланах поміщиків Лупенків. Ставши дорослим, Іван іде працювати пекарем у Велику Виску. Бере участь у страйку робітників у 1904 році за скорочення робочого дня, який тривав 12—14 годин. Особливо помітна його участь у подіях 1905—1907 років. За це переслідують Івана Спиридоновича, згодом заарештовують і відправляють на заслання в далеку Олонецьку губернію. Роки заслання для І. С. Компанійця стали роками революційного гарту.

Повернувшись з каторги на початку 1917 року, він знову включається в підпільну боротьбу. У січні 1918 року ревком призначає Івана Спиридоновича

Член президії з'їзду

комісаром залізничної дільниці Знаменка — Шостаківка. А вже в березні 1918 року він бере активну участь в організації Радянської влади в селах Веселівка, Каніж, Панчєве та інших, згодом очолює партизанський загін, який веде боротьбу з австро-німецькими окупантами. Після вигнання ворогів І. С. Компанієць виконує обов'язки завідувачого відділом у земельних справах виконкому Ради робітничих, селянських і солдатських депутатів.

В цей час він зарекомендував себе і як здібний агітатор.

Коли виник григорівський заколот, І. С. Компанієць посилається з групою товаришів виступати серед солдатів, які загрожували місту. Він виступає також із статтями в пресі «Проти кого іде Григор'єв?», «Кому Радянська влада, а кому переворот?».

У 1920 році його можна було чути і на мітингах, і в робітничих колективах. Правдиве слово партії він дохідливо доносив до мас. На IV Елісаветградському з'їзді Рад і пленумі Рад робітничих і селянських депутатів І. С. Компанієць, як член президії з'їзду, виступив з доповіддю, в якій дав характеристику революційної боротьби за три роки.

На цьому з'їзді був обраний повітовий виконком Рад в складі 25 чоловік, серед них І. Компанієць. Його обрали також де-

легатом на губернський та IV Всеукраїнський з'їзд.

У травні 1920 року в Харкові відбувся IV Всеукраїнський з'їзд Рад, на якому був делегатом і членом президії І. С. Компанієць...

Рано обірвалося життя позум'яного революціонера-комуніста І. С. Компанієць. 25 вересня 1920 року банди УНР і Степового повзирячому вбили його в лісі між селами Шлаковим і Бровковим.

Газета «Вісті» 23 березня 1920 року писала: «Сьогодні ми прощаємось з одним із енергійних наших товаришів, polegших під руки бандитів. Компанієць І. С. — один з найбільш стійких революціонерів, в його особі Елісаветградська партійна організація втратила вірного товариша. Знаходячись беззмінно на своєму посту протягом трьох років соціальної революції, тов. Компанієць проявив велику роботу на селі в зміцненні основ Радянської політики».

Поховано його було в сквері Т. Г. Шевченка, а в 1950 році останки перенесені на братське кладовище, у фортецю. На гранітній плиті викарбувані слова: «І. С. Компанієць — командир партизанського загону (1872—1920 рр.)». В лютому 1921 року VI з'їзд Рад постановив увічнити пам'ять І. С. Компанійця і вулицю Пашутинську назвати його ім'ям.

Пам'ять про стійкого більшовика жива. Учні школи № 31 неодноразово проводили свята вулиці імені Компанійця. Вони постійні шефи над могилою героя, зустрічаються із синами І. С. Компанійця, пишуть історію своєї вулиці.

Л. ПАПЧЕНКО.

м. Кіровоград.

НА ДВАДЦЯТИ ПЛАНШЕТАХ

Будинок науково-технічної пропаганди підготував нову пересувну тематичну виставку «Захист металів від корозії». На двадцяти мальовничих планшетах вона розповідає про нові методи боротьби з окисленням металів, показує передові способи лакування та підготовки до тривалого зберігання металевих виробів. Виставка, яку щороку готує Будинок науково-технічної пропаганди, розповідають

про новітні досягнення науки і техніки, про винаходи та раціоналізації, впроваджені на заводах. Нова виставка, як і всі попередні, транспортабельна, і працівники підприємства області мають змогу ознайомитись з ними та запозичити для себе немало нового та цінного.

М. БІДЕНКО.

ТІЛЬКИ З ЛЮДЬМИ

СТЕНД Пошани, що знаходиться в Ленінській кімнаті Вільшанського районного відділу внутрішніх справ, беззмінно прикрашає портрет дільничного інспектора старшого лейтенанта міліції В. С. Наливайського.

Минуло 22 роки з того часу, коли за рекомендацією районного комітету партії комуніст Наливайський прийшов в органи міліції на посаду дільничного інспектора.

Вирішення покладеного на нього завдання — успішно боротися з правопорушниками — Володимир Семенович розпочав з детального вивчення закріпленої за ним ділянки. Намітався не пропускати ні колгоспних зборів, ні сесій, ні засідань виконкому сільської Ради. Він ретельно і наполегливо вивчав людей, специфіку міліцейської служби, оволодівав необхідними знаннями і навичками в роботі, вмів за-

стосовувати їх на практиці. Немало довелось дільничному інспекторові докласти зусиль і вміня, щоб налагодити діяльність добровільних народних дружин, товариських судів, згуртувати здоровий і дисциплінований актив.

Всю свою увагу спрямовував на проведення профілактичних заходів, налагодження повсякденного, живого зв'язку з людьми, вивчення оперативної обстановки не тільки на своїй ділянці, але й на інших, що має значення для попередження кримінальних злочинів та їх своєчасного розкриття.

Аналізуючи оперативну обстановку, старший лейтенант міліції В. С. Наливайський пам'ятає, в якій організації і якого характеру необхідно направити подання з пропозиціями по усуненню причин і умов, що сприяють правопорушенням, постійно піклується про трудову дисципліну осіб, котрі

повернулися із місць позбавлення волі. Систематично практикуює відвідування або виклик батьків, діти яких не вчаться і не працюють.

Разом з партійними організаціями і виконкомом сільських Рад офіцер міліції веде нещадну боротьбу з хуліганством, особами, які ухиляються від громадсько-корисної праці і ведуть антигромадський, паразитичний спосіб життя.

В певні дні Володимир Семенович приймає громадян за місцем їх проживання й роботи, уважно прислухається до запитів та пропозицій, своєчасно реагує на сигнали та повідомлення про передбачені чи здійснені правопорушення. Жодна заява чи скарга не залишається у нього без детального розгляду. Завжди він в колективі трудящих, уважний, чуйний, тактовний, готовий у будь-яку хвилину

врятувати людину від бід, надати допомогу.

Крім того, дільничний інспектор працює в найтіснішому контакті з добровільними народними дружинами. Систематично інструктує членів ДНД перед чергуванням, роз'яснює правові питання, навчає правилам несення служби.

Одним із ефективних засобів практичного навчання дружинників є чергування їх разом з дільничним та позаштатними інспекторами.

Про тісний зв'язок В. С. Наливайського з громадянським свідомістю і те, що у всіх селах в нього є добровільні помічники, діє три рази старійшини, 5 — ДНД, 7 — товариських судів, три дитячі кімнати на громадських засадах. Завдяки їх допомозі, жодне порушення громадського порядку не проходить безкарно.

Завдяки правильній організації роботи з громад-

ськістю, повсякденній підтримці партійних організацій, місцевих Рад депутатів трудящих злочинність на його ділянці із року в рік зменшується. Майже всі скоєні злочини він розкриває з допомогою громадськості, застосовуючи свій досвід, наполегливість, кмітливість, оперативність. Лише в декількох випадках Наливайський звергається до відділу міліції.

За досягнуті успіхи в роботі Володимиру Семеновичу присуджено звання «Кращий дільничний інспектор» і вручено ювілейний червоний вишпел УВС. Він став найкращим помічником, діє три рази старійшини, 5 — ДНД, 7 — товариських судів, три дитячі кімнати на громадських засадах. Завдяки їх допомозі, жодне порушення громадського порядку не проходить безкарно.

В. ПОКОТИЛКО.

СПОРТ • Спорт •

ДЕСЯТЬ РЕКОРДІВ

В спортивному залі заводу тракторних гідроагрегатів закінчилися змагання найсильніших штангістів Кіровоградщини. В змаганнях, які входять до заліку V обласної територіальної спартакиади, взяли участь спортсмени Кіровограда, Олександрії, Знам'янки, Світловодська.

Як і на минулій першості області, на цих змаганнях було встановлено десять обласних рекордів. Кіровоградський авангардivec Михайло Люлько встановив відразу три рекорди для спортсменів щонайменшої ваги: в жимі — 72,5 кілограма, в поштовху — 92 кілограма, в сумі класичного триборства — 237,5 кілограма.

Світловодець Ю. Ющенко (напівважка вага) набрав в сумі класичного триборства 405 кілограмів, поліпшивши на 2,5 кілограма рекорд свого земляка В. Неживого. В ривку Ю. Ющенко теж мав рекордний результат — 130 кілограмів.

Цього року не раз радував високими показниками авангардivec Вячеслав Рагозін. І цього разу — знову три рекорди: жим — 115, ривок — 115, в сумі класичного триборства — 365.

Окремо треба сказати про виступ Георгія Машнягуца. Неодноразовий чемпіон області, автор багатьох обласних рекордів цього разу змусив похитуватися своїх прихильників. Два рази підходив він до штанги вагою 115 кілограмів і обидва рази не міг подолати цю вагу. Та Георгій не пасував, він просить збільшити вагу і, зібравшись, піднімає штангу вагою 117,5 кілограма. Г. Машнягуца став автором двох рекордів: ривок — 115, сума класичного триборства — 375.

Командну перемогу здобули кіровоградці. Світловодці та олександрійці посіли відповідно друге та третє місця.

Ю. СТОРЧАК.

На фото: Г. Машнягуца долає рекордну вагу.
Фото автора.

Г. ДУБІВКА — ЧЕМПІОН ОБЛАСТІ

З 12 по 26 грудня в шаховому клубі ДСТ «Спартак» міста Кіровограда проходили змагання на першість області з шахів серед чоловіків та жінок. Вже перед останнім туром визначився чемпіон серед чоловіків — авангардivec Г. Дубівка. Друге місце посів Ю. Пігарева, на третьому — І. Гітельман. Серед жінок місця розподілились так: перше — Ф. Гершман, друге — Л. Гнатівна, третє — Т. Ангелуца.

М. ІВАНЧЕНКО,
головний суддя змагань.

На фото: Г. ДУБІВКА,
Фото Ю. СТОРЧАКА.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спор-
ту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

Що й говорити. Чоловічі шапки нерідко були предметом догепних розмов. Навіть шапка Володимира Мономаха.

А ось для Лідії Прокопової та її чоловіка шапка стала предметом наживи. Придбали вони у Бriansьку одиннадцять гарних кролячих шапок і, задоволені покупкою, сіли у поїзд, щоб добратись до місця свого постійного проживання — Кіровограда.

— За яку ціну ти їх будеш заганяти? — допитувався вдома чоловік дружини.

— Карбованців по тридцять.

— Мало. Ти що? Такий товар.

— Побачу. Як люди, так і я.

І от двадцятого грудня на промисловому ринку Лідія прицінювалася.

— Скільки ця шапка просить? — підійшла вона до одного молодика, яким виявився водій автоколонни № 10021 Дмитро Гузь.

— Тридцять п'ять, — і оком не моргнувши, відповів той.

— А так, щоб взяти? — допитувалася Лідія.

— Так само. Але навіщо тобі шапка? Для тебе, красуне, ось цей платок підійде. Пуховий. А-ренбузький! — уже на вухо шепотів він Лідії.

— А скільки ж?

— Сто двадцять прощу.

Але побачивши, що Лідія покидає його, крикнув:

— За сто десять віддам.

Та Лідію це не турбувало. Вона розштовхувала натовп, бурчала:

— Справжня тобі товкучка.

І летіла, як метелик на вогник, до руки, що вертіла на пальці шапку.

— Скільки така? — запитала в Івана Дмитровича Пожилка, що проживає по вулиці Дзержинського, 57, квартира 14.

— Тридцять п'ять.

— Просите? — перепитала.

— Ні, Остаточо.

ФЕЙЛЕТОН

ДАЛИ ПО ШАПЦІ

Лідія вже хотіла пхатись далі, та Іван Дмитрович її зупинив:

— А скільки б же ти дала?

— Та ні... Я тільки ціну взяла.

Щоб самій не продешевити.

— А... Тоді інша річ. Але мушу тебе розчарувати. Багато сьогодні шапок, — тоном знавця повірив давній спекулянт. — Он, дивись, стоїть якась з пуховими платками і теж шапку тримає. («Якоюсь» була комирниця заводу тракторних гідроагрегатів Евдокія Седаєва).

А он, трохи далі, теж із шапкою. (То був слюсер швейної фабрики Михайло Якович Вержинський).

— Точно. Невадла сьогодні товкучка, — засмутилась Лідія.

— А в тебе багато їх — кинув

погляд на здоровенну сумку Пожилко.

— Одинадцять.

— О, то тобі нічого тут робити, — підбадьорив її «колега». — У мене он двадцять сім. Але спускає ціну не збираюсь.

І він заволав:

— Шапки-Шапки! Хто забув купити шапку по дешевці?

Якусь хвилину Лідія вагалась. А потім різко поставила свого великого кошелю на землю, потерла долоні і підморгнула Пожилку:

— Закон базарний що гласить?

Продавець збуває свій товар найдорожче, покупець купує найдешевше. Риск — благородне діло.

І вже на витягнутій руці демонструвала свій товар «лицем». Як раптом хтось схопив її за руку.

— Вам яку? — показала на широкій вибір.

Але не тут-то було. Довелось і товар одразу збути весь оптом, та ще й штрафу 30 карбованців за платити.

Така ж «недоля» спіткала і вищезгаданих спекулянтів, а також слюсера фабрики «Прогрес» Юрія Панасенка, вчителя Анатолія Пономаренка, що проживає по вулиці Кримській, 82.

Всього працівниками ОБХСС на промисловому ринку Кіровограда піймано на місці злочину двадцять одного чоловіка. Конфісковано майна на суму близько двох тисяч карбованців.

Що не кажіть, а інколи варто давати по шапці!

О. ЧУСТІЛЬ.

МОДА 1971-ГО

Радянські модельєри, розробляючи генеральний напрямок у вітчизняній моді на 1971 рік, потурбувалися про те, щоб поєднати в моді день минулий і день завтрашній, реалізувати можливість з бажанням модно одягатись. Скромність і поєднання з строгим антонічним смаком — ось що характерне як для ділових костюмів, так і для вечірніх туалетів. Це викликало оплески на показав радянської моди у Лондоні, Нью-Йорку, Парижі, Ріо-де-Жанейро.

Головна героїня моди — молода жінка. Юнацька мода на короткі sukні, довгі чоботи, яскраві блузи і хлопчачі зачіски поступила місцю класичному ансамблю з подовженими лініями, вільним кроєм.

Основний колір нової моди —

чорний, якому вже протягом багатьох років віддали симпатії модельєрів. Модним залишається поєднання чорного з білим, чорного з червоним, синього з білим, синього з червоним і білим. Діловий костюм, виконаний у такій гамі, підкреслює смак його власниці, респектабельно уталює її надбавку святого вигляду. Схоже, що в 1971 році жінки будуть носити ще менше прикрас, ніж носять зараз. Прикраси замінять їм вдало підібраний шарф, сумка, рукавички.

За юнаками і дівчатами мода 71 року залишає право вибирати із найкрасивіших кольорів: рожевого, жовтого, зеленого. Модельєри пропонують дівчатам короткі жакети, бюстичні костюми, довгі кожні пальти, яскраві прикрашені металевими

гудзиками, кнопками, пряжками. Юнаки, які прагнуть не відставати від мод, модельєри застерігають від зайвого захоплення різноцістю, строкатістю в одязі, а дівчатам радять підкреслювати жіночість в костюмі.

У відношенні чоловічої моди, як і раніше, зберігає лояльність — практично особливих змін в одязі не передбачається.

Модними будуть в 1971 році sukні в «російському» стилі. Художники пропонують ансамблі із не строкатого пастельного льону, прикрашені вологодськими мереживами, довгі, незвичайно яскраві sukні для чоловічого відпочинку із ситцю в крупний і дрібний малюнок.

(АПН).

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕТВЕР, 31 ГРУДНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05 — Новини. (М). 10.15 — Кольорове телебачення. Художній фільм «Снігова королева». (М). 11.40 — Концерт. (М). 12.40 — Телевізій. (К). 12.50 — Художній телефільм «Операція «Грест»». IV серія. (К). 17.40 — Телевізій. (К). 18.00 — «Країна передпорожчана». Загальносоюзний репортаж. (М). 18.40 — Програма передач. (К). 18.45 — «Майстерність молодих». Творчі портрети молодих акторів Київського російського драматичного театру ім. Л. Українки. (К). 19.45 — Програма кольорового телебачення. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — «Новорічний вальс». Концерт. (К). 22.10 — На меридаках України. (К). 22.40 — Кольорове телебачення. «Буше Маргарита». (М). 23.50 — «З Новим роком, товариші!» Вітання радянському наро-

ді. (М). 00.05 — Новорічний «Голубий вогник». (М).

П'ЯТНИЦЯ, 1 СІЧНЯ 1971 РОКУ. ПЕРША ПРОГРАМА. 10.05 — Новини. (М). 10.15 — Кольорове телебачення. Діалог. (М). 10.45 — «Сніг у студії». (М). 11.45 — Художній фільм «Дивний хлопчик». (М). 13.10 — Телефільм «Карпатські ескізи». (М). 14.00 — Діалог. (М). 14.30 — «Сонечко». (К). 14.30 — Українське кольорове телебачення. «Сісія, родися». (К). 15.00 — Кольорове телебачення. «У світі тварин». (М). 16.15 — «О часи, о звичаї». Концертна програма. (Одеса). 17.50 — «Діамантова рука» — художній фільм. (К). 19.30 — Програма «Час». (М). 20.00 — Телефільм «Чарівна сила мистецтва». (М). Кольорове телебачення. 21.10 — «Святочний вечір в Останкіно». Запрошує концертну студію. (М). 23.40 — Новини. (М).

СУБОТА, 2 СІЧНЯ. ПЕРША

ПРОГРАМА. 9.05 — Гімнати-ка для всіх. (М). 9.30 — Новини. (М). 10.45 — Кольорове телебачення. «Ігри Діда Мороза». (М). 10.15 — «Мелодії друзів». Концерт. (К). 11.00 — Програма «Здоров'я». (М). 11.30 — Наша афіша. (К). 11.35 — Ю. Елісєєв. «Сембо». Вистава театру «Дружний». Виступи піонерів Жовтневого району Києва. (К). 12.45 — «Відкриття 1970-го року». (М). 13.15 — Кольорове телебачення. «Ми з вулканом». Художній фільм. (М). 14.30 — Українське кольорове телебачення. Співає А. Мокренко. (К). 15.05 — Клуб кіномандрівників. (М). 16.20 — Тележурнал «Пошук». (М). 17.00 — Кольорове телебачення. Музичний телефільм «Схематичні пригоди Тарпанушки і Штеселя». Частина перша. (М). 18.00 — Новини. (М). 18.05 — Українське кольорове телебачення. Творчий звіт композитора Оскара Сандлера. (К). 18.50 — Художній фільм «Туманність Андромеди». (К). 20.05 — Програма «Час». (М). 20.30 — КВН. (М). 22.30 — Кольорове телебачення. Музичний телефільм «Схематичні пригоди Тарпанушки і Штеселя». Частина друга. (М). 23.30 — Новини. (М).

НЕДІЛЯ, 3 СІЧНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Гімнати-ка для дітей. (М). 9.15 — Новини. (М). 9.30 — Для школярів. «Будильник». (М). 10.00 — Трудовий ритм нового року. (М). 10.30 — Кольорове телебачення. Мультифільм для дітей. (М). 11.30 — Музичний кіоск. (М). 12.00 — Художній фільм «Тренер». (М). 13.30 — У світі мистецтв. (М). 14.00 — Музичні зустрічі. (М). 14.45 — Для ювілей Радянської Армії і Флоту. (М). 15.15 — Мультифільм «Пригоди Чіполіно». (К). 15.55 — Програма передач. (К). 16.00 — «Запрошуємо на пісню». (К). 16.45 — Кінокомедія «Не журись». (К). 18.10 — «Пітерлуд». (К). 19.00 — Кольорове телебачення. Художній телефільм «Вас викликає Таймир». (М). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — Кіноафіша. (М). 22.30 — «Радуйся, земле». Концерт. (Чернівець).

Наступний номер «Молодого комунара» вийде 1 січня 1971 року.